

Дарія Мошманка

**ПІСНІ
МОГО
СЕРЦЯ**

ДАРІЯ МОГИЛЯНКА

ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ

ДРУГА ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

1964

TULA-online.org

THE SONGS OF MY HEART

SECOND COLLECTION OF POETRY

by

DARIA MOHYLIANKA

Обкладинку виконав

МНСТЕЦЬ ВАДИМ ДОБРОЛЮК

COPYRIGHT, 1964, CANADA

by

Daria Mohylianka

All rights reserved. No parts of this book may be reproduced in any form except by reviewers for the public press, without permission in writing from the author. For information write to:

Doris Elizabeth Yanda
8460 — 117th Street
Edmonton, Alberta, Canada.

Reprinted By
CO-OP PRESS LIMITED
7929 Coronet Road
Edmonton, Alberta

Дарія Могилянка

ПРИСВЯТА

Присвячую цю збірку поезій —“Пісні мого серця” —моєму дорогому двоюрідному братові, Іванові Семеновичеві Козловському, славному українському народному артистові, за його велику любов до української народної пісні; за те, що він серцем і душею передавав українському народові пісні великого українського Кобзаря Тараса Шевченка.

Авторка.

ПОДЯКА

Висловлюю сердечну подяку Проф. Ядкові Славутичеві за його вмiле й старанне редагування моїх поезій для видання цієї збiрки, над якою я й сама завзято працювала. Я також складаю йому щирю подяку за його постійну заохоту до творчості.

Сердечну подяку складаю також моєму най-молодшому синові Володимирові за його постійну співпрацю й поміч у виданні цієї книжки поезій, особливо тоді, коли я була місяць у шпиталі і не могла доглянути друку.

Авторка

РОЗДІЛ І
УКРАЇНА

Пам'ятник Великому Українському Кобзареві
Т. Г. Шевченкові в Києві
Фото Дарії Могилянки

УКРАЇНА

Великі простори і поле, і море,
Лани золоті, наше небо прозоре,
Річки голубі
І моря прибій,
Від Дону по тихий Дунай —
Це наша Країна, це рідний наш край.

Великі простори, луги і діброви
Зелені гаї і повітря здорове,
Буйненькі сади
І солодкі меди,
Від Сяну по дальню Кубань —
Це наша Країна, це рідний наш край.

Великі простори, де предки ходили,
Ви серце моє полонили,
Каштани, сади,
Вишневі ряди,
З Говерлі по Бахчисарай —
Це наша Країна, це рідний наш край.

Великі простори, пшеничне море,
Злотисті степи, що хвилюють, як море,
Лани золоті
Степи голубі,
Від Дону по тихий Дунай —
Це наша Країна, це рідний наш край.

17 квітня 1963,
Едмонтон.

ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

(Присвячую свій рідні в рідному краю)

Україно, Україно,
Мій рідненький краю!
Усім серцем своїм ніжним
Я тебе кохаю.

Я тебе так, рідний краю,
Сильно полюбила,
Що усе майно б віддала,
І в тобі ще жила.

Я б усіх вигод зреклася,
Країни вільної,
Щоб для тебе працювати
Свобідно на волі.

Я щоранку за Вкраїну
Молитву складаю,
Щоб дозволив мені Бог
Ще пожити в Краю.

7 січня 1963.
Едмонтон.

ДО ТЕБЕ, УКРАЇНО!

В душі моїй до тебе пісня лине,
Мій незабутній, дороженький краю,
У грудях серце за тобою гине,
Я щастя більшого в душі не маю.

Я ще бажаю, щоб в краю пожити,
Щоб для культури все життя віддати,
Колись в могилі над Дніпром спочити,
Моїй же пісні по світах літати.

Дозволь же, Боже, в рідний край вернути,
Ще раз оглянути Дніпро і Київ.
Щоб на могилі в Кобзаря побути,
Я віддала б життя свого вняв.

20 квітня 1963,
Едмонтон.

МОЛИТВА ЗА РІДНИЙ КРАЙ

На мотив пісні:
„Боже великий, єдиний....“

Молилось, Боже, до Тебе,
Щастя Україні вділи,
Дай їй долю, дай волю,
В свою опіку прийми.

Молилось, Боже, до Тебе,
Розум в людей проясни,
Діток для рідного краю
Всіх у любові зрости.

Молилось, Боже, до Тебе
Наш ввесь народ просвіти,
Дай йому правду пізнати,
В серці любов розбуди.

6 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

О, КРАЮ, МІЙ!

Чи знаєш ти,
О краю мій...
Максим Рильський

Чи знаєш ти, о краю мій,
Що кожною весною
В душі терплю я біль страшний,
Як щастя не з тобою?

Чи знаєш ти, о краю мій?
За всі твої руїни,
Болю я в душі моїй,
Жить хочу для України.

Чи знаєш ти, о краю мій,
Що біль твоєї долі
Вогнем кипить в душі моїй —
Для тебе хочу волі.

Нехай же згину, як Спартак,
За тебе, рідний краю!
Чи чуєш ти? Немов козак,
За волю я сконаю!

16 квітня 1963,
Едмонтон.

ДУХ НАРОДУ ЖИВЕ!

Сили на світі немає такої,
Щоб Україну могла нам розбити,
Криги на світі немає такої,
Щоб наші душі прохолодить.

Хай наші руки в кайдани вкладають —
Це не допоможе лихим ворогам!
В нашому серці любови не вбити
Навіть найгіршим нелюдським катам.

Наші сини свою кров без упину
Ляли за неї на полі боїв,
Бились за неї усі до загину,
Край рятували від лютих панів.

Кров поливала степи України,
Там відбувалась тяжка боротьба,
Стали в степах їх високі могили,
Завжди їх слава ростиме жива.

Дух їх могутий ми в серці плакаєм,
Нині не можна його загасить,
Нашу культуру не можна змертвити, —
Житиме вічно вона, як блакить.

21 лютого 1963,
Едмонтон.

ПРОХАННЯ

О, сонечко ясне, тебе я прохаю,
Дай щастя і долю для рідного краю,
Дай людям на волі свobodно прожити,
Великим багатством народ обділити.

О, місяцю красний, тебе я прохаю,
Дай зріст добробуту для рідного краю,
Дозволь йому вік свій щасливо прожити
І молодь піснями завжди веселити.

О, зіронько ясна, тебе я прохаю,
Дай щастя і радість у рідному краю,
Дай людям культуру свою розвинути
І повну свободу для краю здобути.

16 березня 1944.
Едмонтон.

КИЄВЕ, НЕ ЗДАВАЙСЯ!

Києве гордий, ти не здавайся
Клятим, чужим ворогам,
Із ворогами ти не братайся,
Їх не впускай у свій храм.

О серце ясне України,
Києве, волі мета,
Не дозволяй на злобні руїни,
Рідна столице свята.

Київ, князівську столицю,
Харків не міг заступить;
Хай же повік веселиться
Київ, що завжди дзвенить!

16 квітня 1963.
Едмонтон.

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, КИЄВЕ!

Гей, люблю тебе, мій Київ!
Завжди бачу, ніби в мрії,
Вбрався ти в вінок із квітів
І в каштани, як сніг, білі.

Вгору ти чолом піднявся,
В зелень чарівну убрався;
Оглядаєш Україну,
Над Дніпром, як князь, розклався.

Ти стоїш уже віками,
Гордо бився з ворогами
В обороні України
Виступав ти ще з князями.

І козацьку Україну
Ти любив, як рідну маму,
Оспівав її культуру,
Як найкращу в світі даму.

7 лютого 1963,
Едмонтон.

КРАСА УКРАЇНИ

О, який прекрасний
Мій рідненький край!
Люба Україно,
Ти — зелений гай!
Там садочки красні
Всюди процвітають,
Там хатинки білі
У садках пірнають.

Рідна Україно!
Ти чудовий край!
Там і ріки, й парки,
Красні, як той рай!
Там ліси соснові
Із Карпат спадають;
І лани широкі,
Що кінця не мають.

Ген міста розлогі,
Села чепурні,
Люди незаможні,
Добрі, чарівні.
Там в степу могили
Споконвік дрімають,
На тополях-кралях
Солов'ї співають.

24 грудня 1964,
Едмонтон.

КОЗАЧИЙ ДУБ

Був козак на Запорожжі,
Що за край свій удубів*,
Краяв голови татарам,
Турків зо світу губив!

Та поляк лукаво зрадив,
Ворогам його продав;
Батажок з ордою турків
Аж до дуба підступав.

Лиш піймати його з дуба
Лютий турок не діждав;
Як колюся, він голови
Ім із дуба відтинав.

Хан ще більшу сотню війська
Для облоги надіслав
І меткого запорожця
Навкруги вогнем обклав.

Під героєм Запорожжя
Жар, як в пеклі, запалав —
Зазнавав страшної муки,
Ворогам себе не дав!

Він підняв угору шаблю,
У повітрі замахнув,
І султанові у серце,
Замахнувшись, жбурнув.

Та Господь той дуб козачий
Від вогню охоронив,
Бо вогонь лиш тільки гілля,
Тільки віття обпалив.

А на весну дуб козачий
Так природою ожив,
Що кістяк той задубілий
Гіллям зелено обвив.

Так те гілля триста років
Обростало кістяка,
І прозвали його люди
„Славним дубом козака“.

З того часу всі татари
Дуб минали навмання.
Вороги його боялись,
Як страшного Перуна.

7 лютого 1963,
Едмонтон.

•Вріс у дуб.

ІВАН СІРКО

Іване Сірко, ти преславний козаче!
Народ за тобою і досі ще плаче,
В пів-сотні боях ти татарів побив,
Народ український життям веселив.

Хоробро боровся ти проти татарів,
Щоб край захистити від всіх яничарів,
Ясир ти з неволі завжди визволяв
І всіх бусурменів жорстоко карав.

Тебе запорожці завжди шанували,
Дванадцять разів кошовим вибирали,
В найгіршу битву з тобою ішли,
Хоробро боролись і поміч несли.

Як слуги цареві могилу розрили —
Твої білі кості у полі лишили,
Народ із пошани ті кості зібрав,
Під пам'ятник вічний шанобливо склав.

6 квітня 1963,
Едмонтон.

СПІВ ЖАЙВОРОНКА

(Присвячую Іванові Козловському
з нагоди його уродин)

Весна біжить і гомонить
Своїм чудовим чаром,
А жайворонок в даль летить
І сипле співом-жаром.

Він сипле спів свого жалю
І з вітром розвіває,
Та спів його у небесах
Окрилено лунає.

Як тільки та луна спаде,
Він підлітає знову,
І знову нам у небесах
Тче пісню пурпурову.

І так його веселий спів
У серце залітає,
Він окриляє душу нам,
Голосить, що весна є!

7 лютого 1963,
Едмонтон.

СЛАВНІ СТЕПИ УКРАЇНСЬКІ

Навесні степи зелені
Квітами вкривались,
Там козацькі славні коні
Добре випасались.

Там, де трави хвилювались,
Як широке море,
Там татари нападали, —
Було людям горе!

Все добро вони по селах
Від людей збирали,
Всіх старих стріляли в скалах,
Молодь в ясир гнали.

Бачите, степи преславні,
Із вітром хвилюють,
Там козацькі добрі душі
Донині панують.

У тих степах гайдамаки
Славу здобували,
Коли шляхту з України
Шаблею прогнали.

Там їх слава не пропала —
Не вмере, не загине,
Там козацька росте слава,
Слава Україні!

4 грудня 1963,
Едмонтон.

ТРОЯНДИ

(Символ щастя і кохання)

Троянди, троянди,
Кохані мої,
Я вас полюбила
В садочку своїм.
Для мене ви радість
У серце внесли.
Троянди, троянди,
Ви — щастя посли.

Біленькі троянди —
Це чиста любов!
Червоні троянди —
Це вірна любов!
Ви — квіти кохання
Удень і вночі,
Ви — квіти вінчання,
Любови кличі.

Вас мала, троянди,
При шлюбі своїм,
Тулила до серця
У сьайві яснім.
Ви в серце кохання
Наляляли тоді
І щастям сіяли
Мені, молодій.

Троянди, троянди,
В красі ви були.
Усі вас любили,
Хвалу вам несли.
Були ви в садочку
Живі, чарівні.
Чому ж не дали ви
Наснаги мені?

Троянди, троянди,
Кохані мої,
Я вас полюбила
В садочку своїм.
Для мене ви радість
У серце внесли.
Троянди, троянди,
Ви — щастя посли.

14 січня 1963,
Едмонтон.

ЗАХОДИТЬ СОНЦЕ, МІСЯЦЬ СХОДИТЬ

Заходить сонце, місяць сходить
Народ із поля поверта,
А соловейко у садочку
Чарівним співом всіх віта.

Сховалось десь далеко сонце,
Туман діброву легко вкрив,
Заглянув місяць у віконце
Блакитне небо освітив.

А світлий промінь на прощання
Пухнасті хмари запалив,
Той промінь зорям на вітання
Ще краще небо прикрасив.

Блакитне небо світ укрило,
Легкий вітрець зашепотав,
Спокійним сном село спочило,
Лиш соловейко тьохкотав.

О, мій прекрасний, рідний краю,
Твоя природа чарівна,
Тебе я серденьком кохаю,
Для нього ти моя весна!

24 березня 1963,
Едмонтон.

СОН — НІЧКА ЧАРІВНА

Одної ночі в сні мені приснилось,
Що нас у човні було тільки двоє,
Що наше човно з хвилями котилось
А ми співали весело обос.

І нічка чарівна, бо місяць сяє,
І зорі в небі грають угорі;
Вітрець лиш дише і човен гойдає
Синіють хвилі саяно від зорі.

Твій голос раптом аж до хмар сягає
В серденьку будить почуття ясні,
Любов так ніжно в пісеньці палає,
Що никнуть думи, темні і сумні.

Пісні ті в серці рани погоїли
Мені дали охоти до життя,
Вони мене щасливо настроїли
Заставили іти у майбуття.

7 лютого 1963.
Едмонтон.

ДУМКА

(Присвячую мой шкільній приятельці,
народній співачці Галині Троян)

Нащо мені краса моя,
Голубині очі,
Коли в мене нема друга,
Плачу серед ночі.

Нащо мені стан дівочий,
Гнучкий та високий,
Коли живу, як сирота, —
Світ такий широкий!

Коли нема з ким любитись,
Серцем поділитись,
Коли нема свого друга
Щоб з ним веселитись.

Нащо мені голосочок,
Дзвінкий та високий,
Воліла б я, щоб був юнак
В мене синьоокий.

Нащо мені моя слава,
Співати не хочу!
Хотіла б я лише друга,
Бо жити я хочу.

Хочу мужа я кохати,
Діточок маленьких,
Кого маю я кохати?
Нема в мене неньки!

Нащо мені краса моя,
Коли нема долі,
Без милого не хочеться
І жити на волі.

Нащо мені дівочії
Голубині очі,
На самоті я ридаю
Тяжко серед ночі.

2 березня 1963,
Едмонтон.

ЛІТАЙ, МОЯ ПІСНЯ

Досить довго моя пісня
Під замком стояла,
Мов пташечка у кліточці,
Бо волі не мала.

Тепер крильця ти дістала —
На волі літаєш,
Лети, пісне, в світ широкий,
Може погуляєш,

Може з вітром в Україні
В полі поговориш,
Може в байдаках на морі
Ти хвилі побореш.

Вже час тобі, моя пісне,
На волі гуляти,
І народ мій любий, милий,
На душі тримати.

Літай, пісне, по Вкраїні
Народ звеселяти,
Співай йому до серденька,
Щоб духа додати.

Може комусь ти серденько
Зможеш запалити,
Щиру любов до Вкраїни
Зможеш робудити.

На Новий Рік,
1 січня 1963,
Едмонтон.

ТУЖУ ЗА ЧОРНИМ МОРЕМ

Тужу я за вітром, що пальми колише,
Що ген понад морем співає пісні,
Тужу я за вітром, що вдень тепло дише
На личко смагляве мені.

Тужу я за морем, синішим від неба,
За небом блакитним, ясним над усе,
І серце відчуває, спочинути треба
На хвилі, що гордо несе.

Тужу за повітрям, що леготом дише,
За сонцем, що сяйвом розвіює жаль,
Тужу я за морем, що човен колише,
За Кримом, що вабить у даль.

Люблю я, як хвиля мій волос полоще
І личко свіженько вмиває мені,
Люблю я, як хвиля суворо клекоче
І кидає хвилі юрбі.

Я хочу сидіти над морем в спокою,
І слухать, як хвилі ласкаво шумлять.
Я хочу забути усю журбу свою
І слухать, як птиці квилять.

Я хочу, щоб хвиля вогонь пригасила
У серці, що жалем так сильно болить,
Я хочу, щоб думка моя відпочила,
Душею до Бога полинути вмиль.

24 березня 1963,
Едмонтон.

ВЕСНА ЙДЕ І РАДІСТЬ НЕСЕ

Весна йде і радість несе
Для пташки, природи, людини,
Та з мене журби не стрясе,
Багато на це є причини.

Чому така красна весна?
Для мене журба наступає!
Чому така доля смутна,
Що щастя мені не вділяє?

Хіба ж це для мене мій Бог
Вже доленьки зовсім немає?
Чому це мене і сам Бог,
Так тяжко на світі карає?

Я Богові вранці молюсь,
Подяку надвечір складаю,
Та щастя я не допрошую
І долі собі не вгадаю.

Чому мені Бог дарував
Талант, щоби вірші складати,
Чому ж мені друзів не дав,
Щоб вірші сприяли писати?

16 березня 1963,
Едмонтон.

ВЕСНА ПРИЙШЛА БЛИСКАВКОЮ

Весна прийшла, гроза зарокотала,
Неначе пісня, ніжна і палка,
Незрима, з неба сильно залунала
Злетіла раптом — ніби блискавка.

І теплим дощиком нас покрила,
Немов сльозами радості сплива,
Весну прекрасну в серці розбудила,
Миліших радощів душі нема.

Весна усю природу оживила,
На сад біленький цвіт, як сніг, упав,
Чудово зелень гори прикрасила,
Неначе Бог красою завітав.

24 березня 1963,
Едмонтон.

НАД ДНІПРОМ МОГИЛА З ВІТРОМ ГОВОРИЛА

Над Дніпром могила із вітром співала
Про царицю люту, що Січ зруйнувала.
Козаків невинних у ряди поклали;
Недруги дивились, як їх постріляли.

Як кров'ю Хортицю усю затопили,
А Січ Запорозьку аж до тла спалили;
Старшини козацькі в Сибіру сконали,
Козаки в неволі копали канали.

У світ розігнали ватаги козацькі.
В кайдани скували їм правиці хвацькі,
Москалі велику панщину наклали —
Люде́й посполитих панам запродали.

Цариця всі землі віддала німоті,
Козаків тримала на своїй роботі,
І своїм любимцям села дарувала,
Козацьку культуру для себе покрала.

Вчених, що культуру вміли будувати,
У Москву забрала, щоб з них користати,
Все добро народу з краю викрадала
Та дівчат найкращих панам забидала.

Ой, лишили неньку в степу сиротою,
Все пограбували військом та війною, —
Так могила в полі з вітром говорила,
На могилі мати стара та похила.

25 березня 1963,
Едмонтон.

ПЕРЕД МНОЮ ДВІ ДОРОГИ СТАЛО

Передо мною дві дороги стало:
І серце в мене жаром запалало;
Чи маю я лукавим піддаватись?
Чи маю я до бою гартуватись?

Коли піддамся я, то марно згину
Й тебе, о музо, назавжди покину,
Тоді моя ідея й думка згине,
До краю рідного вже більш не злине.

Не можу силі ворога вступатись
І в боротьбі за правду подаватись,
Довкола бачу довгі перелоги —
Боротись хочу аж до перемоги!

Бо серце в мене сильно так палає,
Для України жити ще бажає,
І думка хоче вільно ще літати,
Народові дзвінки скарби придбати.

10 березня 1963,
Едмонтон.

ПІСНЕ, МОЯ ПІСНЕ!

Пісне, моя пісне,
Ти б у світ літала,
І мене з собою
На крила забрала.

Щоб могла я вільно
З тобою літати,
Тебе для народу
На волі співати.

Бо як можна думку
Між люди післати,
Коли нема волі
Пісні укладати.

Лиш ночами можу
Потайки писати,
Думку із душею
У світ випускати.

7 лютого 1963,
Едмонтон.

Українські писанки. (Привячую кошечок писанок української жінці. Писанки і фото виконані авторкою)

УКРАЇНЬКА ЖІНКА

(Присвячую свідомій українській жінці)

Хто та жінка, українка,
Що її ввесь світ пізнав?
В праці не рівня їй німка,
Перше місце Бог їй дав!

Це для нас вона віками
Рідний звичай берегла
І, збагачений князями,
До народу донесла.

Князь жінкам великі права
У родині надавав,
І росла культури слава —
Люд її в пошані мав.

За князів вона вже мала
Права ті, що й чоловік;
Вся родина шанувала
У козацький славний вік.

На людей той цар проклятий
Панщину тяжку наклав,
Щоб жінкам права урвати,
Рабством руки пов'язав.

Вже давно пани пропали
І по них знаку нема.
Край жінки відбудували,
Стали за свої права.

І культуру зберігають,
Рідну мову, вчать діток,
Прав родинних вимагають,
Волі для своїх думок.

Ось та жінка, українка,
Воля дужа, мов скала,
Вона серцем добра жінка
Учить діток для добра.

Свій талант влила в культуру,
Історію зберегла,
Вклала вклад в літературу,
Дітям все передала.

Для свого вона народу
Відданих дала мужів,
Мову зберегла для роду,
Що плекала від князів.

2 грудня 1963,
Едмонтон.

ПРИСЯГА НА МОГИЛІ МАТЕРІ

(Присвячую героям, що загинули за Україну)

Мій Боже милий! О, моє ти горе!
Кохана матінко, ти люба, дорога!
Війна нас розлучила, наче море, —
Недавно тут ходила ще твоя нога.

Було так любо із тобою жити,
Мене ти так плекала, матінко моя,
Мене ти вчила рідний край любити,
Щоби йому віддати працю і життя.

Даремно ти не вмерла, бо стояла
За правду люду й проти зловливих катів,
Ти завжди свій народ обороняла,
Тому й загинула від лютих ворогів.

Ти сильно билась проти грабування,
Німоті стягу ти ніколи не здала,
Й не прийняла лихого панування,
Ти свій народ до слави повела:

Святу присягу я тобі складаю,
Що смерть твоя за край не піде в забуття,
Пімститись тут за тебе присягаю!
За рідний край віддам також своє життя.

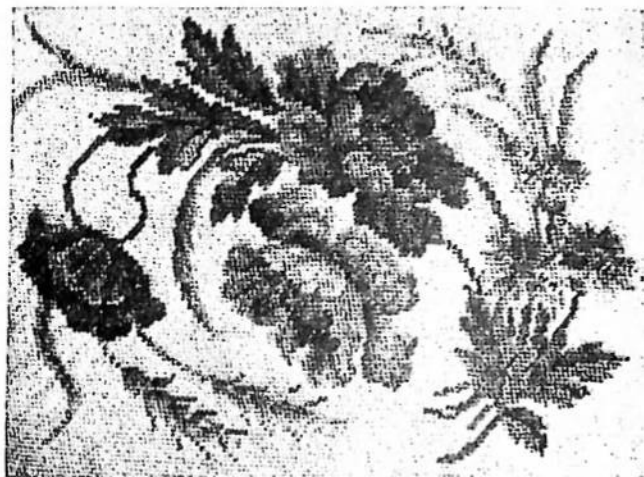
У бій піду і не боюсь нікого —
Хай рвуться бомби, хай громами б'ють,
За край помру, я не страхаюся нічого,
Нехай же тіло на шматки моє порвуть!

На меч! Тобі присягу я складаю,
Що в боротьбі в огонь за нарід я піду,
Свою офіру понесу для краю —
Ніколи ворогам не здамся на біду!

Клянуся Богом, нашою землею,
Що ворогів проклятих з краю прожену,
Вогнем народ свій запалю до бою,
Боротись будемо за кращу вітчину!

Прощай, матусенько! Твою могилу
Я в Україні буду пильнувать,
Всіх ворогів каратиму до згину,
Твою я пам'ять завжди буду шанувать.

16 березня 1963,
Едмонтон.

Вінок з української пшениці, українських маків і блакитків, виконаний волічкою на канві; вишивка і малюнок виконаний авторкою і подарований до Музею Т. Шевченко в Каневі

У ВІНОК КОБЗАРЕВІ В 150-РІЧЧЯ

Тоді, коли народ жив у неволі,
Для пана день і ніч на панщині робив,
Коли мами дітей родили в полі,
Народ у голоді і в холоді ходив.

Тоді, коли наш рідний край вже мав упасти,
Коли найбільше лютий кат народ гнобив,
Сам Бог не дав народові пропасти
І нам Пророка в тій неволі породив.

І той Пророк зазнав біди й неволі,
Коли народ переживав страшенний гніт,
Він сам від ворога зазнав сваволі
І бачив, як конав його селянський світ.

Шевченко, наш борець за право й волю,
Як з неба грім, на ворога гримів,
Народ наш вивів з тяжкої неволі,
Прокльони накликав на всіх катів.

Шевченко, наш борець відважний, неблаганний,
Усе своє життя за рідний край віддав,
Підніс свій голос в творах, наче дзвін мідяний,
Боротися до смерти палко закликав.

Щоб панщину знести, боровся він з панами;
Для того й слово вогняне пустив у світ,
Це він любов, освіту сіяв поміж нами
І на сторожі свій поставив „Заповіт“.

4 грудня 1963,
Едмонтон.

У 150-РІЧЧЯ КОБЗАРЯ

Сто п'ядесять років минає вже сьогодні,
Як наш Кобзар родився в рабстві, у злигодні.
Усе життя боровся він за кращу долю,
І вивів свій народ з тяжкої панщини на волю.

О, скільки він терпінь зазнав у лихолітті!
Не дочекався щастя він у білім світі,
За нарід свій в неволі лютий тяжко він карався,
Та лютим ворогам ніколи не піддавався.

Він нарід закликав боротися за волю!
Поборював шкідливу, злу сваволю,
Щоб стати проти ворога гранітною скалою!
Боротися із ворогом завзятою війною!

Він, ставши над Дніпром, до волі люд скликає!
Людей життям свободним жити закликає,
Щоб мову і культуру рідную плекати,
І скарбів України ворогам не дати!

9 березня 1964,
Едмонтон, Альта.,
В 150-річчя уродив
Тараса Шевченка

ПОКЛІН ШЕВЧЕЙКОВІ

Ти вилив море сліз за матір-Україну,
Ти бачив там сваволю, кривду і руїну;
І бачив, як народ твій у тюрмі конає;
Ніхто там порятунку для нього не шукає.

І думи в голові, немов громи, гриміли,
І в серці жалі, як вулкани, клекотіли;
Душа твоя, як море, кидалась, ридала;
Твоє могутнє слово мечем панів рубало!

Ти з катом-ворогом ніколи не братався,
Під тягарем кайдан ніколи не здавався.
Стояв, як мур-граніт, за правду і свободу,
Як лицар, ти боровсь за волю для народу.

Тебе на засланні в кайдани закували;
Писати вірші там тобі забороняли, —
Твоя душа повстала, як морські прибої,
І ти ніколи не складав пера — своєї зброї!

Любов до України в творах виливаєш,
До ворогів народу жаль великий маєш,
Ти завжди сильно заступав права жіночі;
Жалів і ніжно сльози утирав дівочі.

Народ пригноблений ти в битву піднімаєш,
І вироdkів, і зрадників вогнем караєш,
Ти творами в народі розбудив відвагу,
У серце влив йому любов, до волі спрагу.

Без тебе був би край пропав, як та камфора,
Як Атлантида зникла у глибокім морі;
Народ підтримують на душі твої твори,
І вже ніяка сила Край наш не поборе.

Поклін тобі, Тарасе, до землі складаю,
За твій, за Божий дар для батьківського Краю!
Твою, святую землю буду шанувати
Для тебе пісню слави над Дніпром співати.

9 березня 1964,
Едмонтон, Альта.,
150-річчя народин
Тараса Шевченка

ТАРАСІВ ДУХ У НЕБЕСАХ

(До статті „Крізь серце, континенти,
століття“, в журналі „Україна“,
8 березня 1964 р.)

Павло Попович, космонавт,
Любив Шевченка, як рідний брат,
Коли літав він угорі,
Співавши пісню до зорі.

У світ безмежний він летів,
За рідним краєм він жалів;
І для Шевченка пісня йшла —
Тримався твердо, як скала.

Коли летів у небесах,
Далеко в інших десь світах,
У Край він думкою сягнув,
Шевченка тихо спом'янув.

Тараса думи там співав,
Садок вишневий привітав.
Чув, як Дніпро ревів, стогнав;
Для краю волі він бажав.

Там сонце не сідало в ніч,
В блакиті зір було безліч,
У небі пісня Кобзаря
Лунала ясно, як зоря.

Павло до янголів співав,
Коли „Ракетою“ літав,
Тараса дзвінко звеличав,
Народу славу здобував.

9 березня 1964,
Едмонтон.

РІДНА КРАЇНА НАЙКРАЩА

(Присвячую Космонавтові Поповичеві)

В повітрі вже космічному,
Летіли ми в неznані нам світи,
Щоб зорі в небесах десь досягти
І жити в раю вічному.

Та жаль великий був мені,
Що залишив я щастя на землі;
Що в небі бачив зорі я німі,
Що мушу жити я у далені.

І кожний раз, як я летів вгорі
Понад рідненьку землю, дорогу,
Тим більше мав її я за святу,
До неї так любов палала у душі.

Я бачив красні саява в небесах,
Нічого кращого не знав за вітчину,
І мою красну Україну і рідню
Я полюбив, як любить небо птах.

4 січня 1964.
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

**ЛИСТОЧОК
ДО МАКСИМА РИЛЬСЬКОГО**

Поете великий,
Пораднику мій!
Чому ти у мене ,
Усе на умі?

Я часто читаю
Твій вибраний твір,
У серце вкладаю
Найкращий той збір.

Всі думи не легко
Мені відгадать,
Любов до народу
Я мушу признать.

Ти з серця України
На цей світ постав,
І серце народу
Своєму віддав.

Я бачу, як край свій
Ти сильно кохав!
Як щиро ти щастя
Для нього бажав!

Не знаю, чом інші
Думки ти ще мав?
Чому ти ворожі
Краї величав?

Хотіла б тебе я
Ще ближче пізнать,
Колись ще про тебе
Пісні написать.

14 січня 1963,
Едмонтон.

**ПРИЗНАННЯ ДВОЮРІДНОМУ
БРАТОВІ АРТИСТОВІ
ІВАНОВІ КОЗЛОВСЬКОМУ**

Для мене ти є дорогенький,
Бо в серце влив мені любови,
Ти дав мені орлині крила,
І музу пробудив до мови.

Для мене ти є дорсгенький,
Тебе, як брата, полюбила,
Збудив ти серце до обнови,
Для мене пісня твоя мила.

Тебе я буду шанувати
Твій буду завжди спів кохати,
Ти ним і серце й ум осяяв,
І заохотив вірш писати.

Ти в серце влив мені любови
І музу пробудив до мови,
Без того я була б пропала,
В могилу віршинки забрала.

7 лютого 1963,
Едмонтон.

ХОЧУ, БРАТЕ, ТЕБЕ ПІЗНАТИ

Іванові Козловському

Тебе, мій брате, хочу розпізнати,
Чи серце щиро збуджує тебе,
Чи ти для друзів повний все посвяти,
Чи серце твоє горде, запальне?

Я знаю те, що любиш ти співати;
До Бога зносити пісні святі,
Що свій народ ти любиш розважати
І любиш вільно жити в самоті.

Ти любиш друзів щиро погостити
І часто їдиш в батьківські сади,
І часто в села любиш загостити;
Не любиш, як немає свободи.

Ти любиш море, і степи й природу;
Співати любиш для людей пісні;
І кримський берег і бурхливу воду,
І ясні зорі в небі, чарівні.

У тебе голос милий і природний —
Він розплинувся всюди, як луна,
Огрів народ, що був кругом холодний,
Шевченка думи ти розсіяв по ланах.

Все те я тільки із читання знаю;
Мабуть це лиш уява є моя,
Бо все те в серці завжди відчуваю;
Тебе зустріти хочу я, сестра твоя.

6 січня 1964,
Святий Вечір,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

ПОЕТИ МУСЯТЬ ПРАВДУ СПІВАТИ

Як радісно пісню про люд заспівати,
Про люд, що культурою був пребагатий,
Та правдоньку мусять поети співати
Й народу сказати, щоб він був завзятий.

Поети повинні лиш правду співати,
Про скарби культурні, великі в краю,
Народ свій у згоді та в дружбі плекати,
В руках щоб держати всю владу свою.

Поети повинні свій люд боронити,
Ім Бог і таланти тому посилає,
Для свого народу завжди послужити,
На них певний провід народу спадає.

Поети не можуть завдання зрікатись,
Лиш дати народові твори свої;
Повинні всецільно добру передатись
І чесно сповнити завдання свої.

23 травня 1963,
Едмонтон.

УКРАЇНА МЕНЕ КЛИЧЕ

Така велика і весела ти, Канадо,
А в ній моя душа завжди чомусь сумна,
Хоч тут усяка є чаруюча принада,
То в Україну кличе знов мене весна.

Чому ти, краю, все мені такий рідненький?
Для мене там свята прабатьківська земля,
Бо Київ завжди для душі такий миленький,
А український люд для мене, як рідня.

Чому моє серденько так голосно стучоче,
На кожную милу згадку рідної землі?
Чому моя душа ще в краю жити хоче?
І не страшать її і злидні злі.

16 грудня 1963,
Едмонтон.

ПРИВІТ УКРАЇНІ

Лети, мій привіте крилатий, як птиця,
Народ мій коханий від нас привітай,
Спустиись на Дніпро, як приморська птиця,
Пошану Шевченкові щиро віддай.

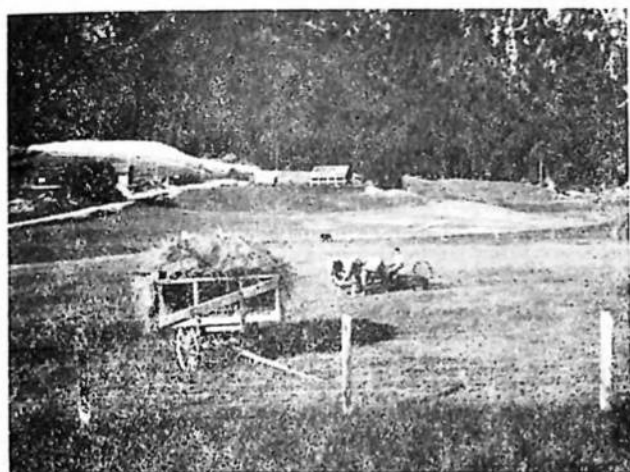
Лети ж, мій привіте, мов красна зірниця,
Народ український завжди звеселяй.
Ачей привітає тебе там Хортиця,
Поклін Кобзареві доземно віддай.

Лети ж, мій привіте, в ясну Україну,
І пісню веселу для неї співай,
Вітай батьківщину, мою героїню,
Боротись за волю наснаги їй дай.

8 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

РОЗДІЛ II

ПЕРЕМОЖЦІ

Господарство українських Піонерів. Мати з дочкою працюють коло сіножаття дома, а батько працює при будові залізниці.

(фото авторки)

**ГАЛИЦЬКИЙ СЕЛЯНИН
ПРОЩАЄТЬСЯ З РОДИНОЮ
В 1892 Р.**

Ой, прощай, моя миленька,
Сестрице бідненька,
Будь здорова, рідна ненько,
Стороно рідненька.

Вас лишаю, без поради,
Пану жито жати,
Сам поїду до Канади
Землі набувати.

Як набуду поле, хату,
Про те вам напишу,
Я панам вас на поталу
У наймах не лишу.

В чужині ми, та на волі
Бсі будемо жити,
Й на своїм на власнім полі
Для себе робити.

Не будуть пани гнобити —
Там всі однакові,
Будуть наші власні ниви
На вільній основі.

Що посієм, то зберемо,
Земля буде наша,
І до краю ще пішлемо,
Буде хліб і каша!

10 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

ПЕРШІ КОВАЛІ В КАНАДІ

(Пам'яті Максима Свореня, коваля
і майстра музичних інструментів)

Коли були ми ще малі,
До кузні забігали;
Там наші мудрі ковалі
Все коні нам кували.

Вони і коси, і плуги —
Усе нам направляли,
Вони робили без слуги,
Поради нам давали.

Вони були майстри скрипок,
Прекрасно завжди грали;
Це їм належиться вінок,
Бо молодь навчали.

Нераз у кузні там дядьки
Політику рішали;
Для школи, для дітей батьки
Там раду вибирали.

Ті перші любі ковалі,
Що долю нам кували,
Своїм же дітям на землі
Весь спадок передали.

І спадок той вже не помре —
Культурою зростає,
І повинь вже не забере:
В душі коріння має.

25 червня 1963,
Едмонтон.

ПІОНЕРСЬКЕ ШАТРО В СТЕПУ

(Присвячую братові Петрові Конашевичеві)

Мати поїхала в річці попрати,
Сина взяла та і двоє малих,
Щоб там у лісі ще й дров назбирати.
Нас двох в шатрі залишили самих.

Сонце гаряче жаріло у днину,
Небо блакитне синіло вгорі,
Телятко ми пестили, наче дитину,
Не бачили хмар, що сунулись в млі.

Сонце скотилось в степу у куряву,
Тиша урвалась, неначе гора,
З братчиком я перервала забаву,
Швидко сховалася з ним до шатра.

Вихором диким вітер крутився,
Вище і вище до хмар підлітав,
В полі, як відьма з мітлою, повився,
Наше шатро, як пір'їну, забрав.

Ніч підійшла, як громи, гуркотіла,
Раптом линули дощі, як з відра,
З братчиком я від страху аж зомліла;
Миттю над нами не стало шатра.

Темная ніченька громом кричала,
Вся оперезана блиском навахрест,
Буря шалена шатро нам забрала,
В брата у зойках почувся протест.

Братчика я в свої руки обняла,
Сильно грудьми я трималась землі,
Буря гірш пекла у небі палала,
В хмарах гриміли громи немалі.

Боже! Як ласки я в Бога просила!
— Змилуйсь над братом моїм дорогим,
Не дай пропасти, щоб юність зацвіла,
Кривди не дій батькам молодим.

Буря нас сильно у даль поривзла,
Зливою з неба лила навісна.
Грізная нічка захистя не дала —
Та перша буря була нам страшна!

З братом ми сильно палька так тримались,
Поки аж мама вночі нас знайшла,
Всі ми під віз від дощу поховались,
При її серці душа віджила.

Богу подяку в ту ніч я складала,
Що витривалість велику нам дав,
За маму й рідню я молитви шептала,
За те, щоб наш батько із праці вертав.

Сонечко ранком зійшло із куряви
Тепле проміння докинуло сил, —
В серці лікують рани без слави,
І вітер щезає з поля без крил.

Потім постав день інакший, тихенький,
Вранці росю ми в поле пішли,
І віднайшли ми шатро в день любенький,
Знову при мамі ми щастя знайшли.

Знову життя ми в степу розпочали,
Батько із праці нам хліба придбав,
Ми у захопленні з ним працювали —
Він хату з дерева нам збудував.

12 жовтня 1963,
Калгарі, Альберта.

ЛЕБЕДІННЯ ІММІГРАНТА

Де ж ти, любов моя свята,
Моя ти річка золота?
Чом ти покинула мене?
Пришли словечко хоч одне.

Трояндо неба і землі,
Як птах пропала в сірій млі,
І в той пропам'ятний наш день
Влила ти в серце жар пісень.

Без тебе радості нема,
Навколо осінь лиш сама,
Мене кохала ти колись —
Як сяйво, наші дні лились.

Ти обіцяла рай мені —
Принести щастя навесні,
Відтак ти зникла, як у сні,
І більш не снилася мені.

9 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

МРП ІММІГРАНТА

Прощавай, моя Країно,
І село рідненьке,
Прощавай, моя дівчино,
Поле зелененьке.

Я поїду на чужину,
Щоб землі придбати,
Щоб тебе, мою кохану,
У свій дім забрати.

Хоч земля нам тут рідненька —
Волі ми не маєм,
Там країна вся вільненька,
Лиха не зазнаєм.

Ми в Канаді вже у наймах
Не будем служити,
Лиш на своїх власних нивах
Для себе робити.

Нас ніхто не буде рано
В панщину гонити,
За найменшу провину
Нашу спину бити.

7 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

ПЕРШІ РОКИ В КАНАДІ

Ой, Канадо, ти, чужино,
Чом у тобі так студено?
Лише вітри і морози
Навівають людям сльози.

В ріднім краю сонце гріє,
У чужині вітер віє,
В ріднім краю ростуть квіти --
Тут не хоче сонце гріти.

Цілу зиму завирюхи,
Вліті комарі та мухи
Не дають добра придбати,
Дітям хліба розплекати.

Мусять люди бідувати,
В степу хату будувати:
Або з дерева і з глини,
Або з дернюг — для родини.

Ми криниці там копали
З поля камінь позбирали,
Степ биками поорали,
Тяжко на хліб працювали.

7 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

СВАТАННЯ НА ВІДТЗДІ ДО КАНАДИ

- Добрий вечір, Ганю, дівчинонько мила,
Чи ти вже рішилась, кого полюбила?
І з ким ти в подружжі будеш вірно жила?
- Не питай, козаче, я тобі не скажу,
Кого я кохаю, то моє вже діло,
Я свого кохання у душі не зраджу.
- Буду тя, дівчино, вірненько любити;
Я тобі кохана, поленька придбаю;
Я з тобою хочу у Канаді жити!
- Ідь собі, козаче, до чужого краю,
А я молоденька ще тут погуляю,
Як ти з грішми вернеш, поберемось в маю.

7 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

ПІДЧАС БУРІ СВІТЛО У ВІКОНЦІ

(Присвячую моїм батькам-піонерам)

В степах у нас була хатина,
Малі віконця мала,
В ній ясна лямпа, як дівчина,
З віконця все сіяла.

Коли найгірші сніговиці,
Як чорт, всю ніч гуляли,
Для зблудженої одиниці
Світла ще більш палали.

Ми сподівались на родину,
Що мала загостити,
Та з бурею, у хуртовину,
Десь мусіла зблудити.

В повітрі снігом замітало,
Бив буревій скажений,
В степах ніщо не захищало —
Ревів, як лев ранений.

Їх коні в колі вже кружляли,
Бо збилися з дороги,
Та вчасно світло завважали,
Прибились під пороги.

Не раз родина, що зблудила
Гостила в тій хатині,
Привітний дух вона родила
У кожній тій родині.

І ті, що приїжджали перші,
В степу розлогім жити,
Привітність відчували в серці
І стали їм дружити.

Ті перші бідні поселенці,
Те світло не забули;
Ні ту любов, яку у серці
В моїх батьків відчули.

Вона давала їм відваги,
Щоб труднощі зносити,
Вливала в серце їм наснаги,
Щоб рід свій звеселити.

Відтак батькам у тім окрузі
Пошану віддавали,
І Богослужбу в нас у домі
Роками відбували.

24 лютого 1964,
Едмонтон.

ПРОЩАЙ, МОЯ УКРАЇНО

(Думка піонера)

Прощавай, моя Країно
І село рідненьке,
Прощавай, моя дівчино,
Матінько бідненька.

Я ніколи не забуду,
Як там сонце сяє,
Як там дівчина в садочку
Весело співає.

Як канарок у гайочку
Все весну вітає,
Жайворонок попід хмарку
Співи розливає.

А я їду на край світа
Долсньки шукати,
І тебе я всі ті літа
Буду споминати.

Як знайду я кращу долю —
І грошей здобуду,
Заберу вас всіх на волю,
З вами жити буду.

7 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

ЛЮБОВ МАТУСІ

(Пам'яті моєї мами)

Любов матусі вічна і прекрасна,
Матуся, як зоря вечірня, ясна,
Вона, як пісня, завжди звеселяє;
Як запах квітів, все вона скрашає.

Любов матусі — доброти відерце,
Її лице — це образ любий серця,
Вона над дітьми сонечком сіяє,
Для їх добробуту щоденно дбає.

Любов матусі — це життя посвята,
Дарунок Божий, доброта багата,
Яку не можна за ніщо купити,
Її ніхто в душі не може вбити.

5 травня 1963,
Дженерал Шпиталь,
Едмонтон.

ЗГОРІВ НАШ ДІМ РІДНЕНЬКИЙ

Горить майно і все добро,
Що мама назбирала,
І все згоріло, що було,
Що вік трудом надбала.

Були там речі чарівні,
Що їх придбали в краю,
Усякі цінні вишивки,
Барвисті — сад у гаю!

Згоріла книга пресвята,
Що тато зберігали,
Вона стара сто літ була —
Діди нам передали.

Та наша книга золота
Всіх предків список мала,
Страждав мій батько, бо життя
Ця втрата підірвала.

Так дім згорів, де ми колись
Великі виростали;
Всі цінності не збереглись:
В вогні вони пропали.

12 січня 1964.
Лос Анжелес,
Каліфорнія.

ВЕСНА ДЛЯ МАТЕРІВ

Раненько-рано, у годину ясну,
Вітаємо весну погожу, красну,
В садку, де квіти стежку прикрашають,
Пташок, що в соснах оперу співають.

А жайворонок підлітає вгору,
Спів розсипає на весняну пору,
По струнах сонечка прегарно грає,
Весну весело в променях вітає.

Як пава в небі, хмара пропливає,
Летить на північ лебедина зграя,
Гудуть на квітах золотисті бджоли,
Спішать на гнізда голуби в стодоли.

Квіток у гаї діти назбирали
І до вінка матусі повплітали,
Щоби на свято мамі дарувати —
За всі труди пошану їй віддати.

5 травня 1963,
Дженерал Шпиталь,
Едмонтон.

ПРИСВЯЧУЮ ПІОНЕРАМ

(Еві і Михайлові Райчибам)
(Гімлі, Прілейт і Піс Ривер)

Років багато проминуло,
Як я з тобою тут ішла,
Життя щасливо промайнуло
Любов тобі я присягла.

Та стежка вже давно у гаю
Зеленим зілям заросла,
Жили ми добре, як у раю,
Усе життя любов цвіла.

Ми йшли доріжкою крутою
По горах, долах вивсь наш труд;
З любов'ю ми, рука з рукою,
Дружили вірно й не йшли в блуд.

9 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

Я Б ЗАБУВ, ЩО Я В ЧУЖИНІ

Коли б миленька мала крила,
Вона б до мене загостила,
І, як окраденій пташині,
Давала б щастя у хатині.

Той день для мене був би святом!
Лились би в серце аромати,
І знову б виростили крила
З тобою, люба, рідна, мила.

Коли б ти прилетіла знову
На нашу любую розмову,
То залунало б почування,
Як пісня нашого кохання.

В блакитні очі я б заглянув,
До неба голос мій би линув,
Мені б ти небо повернула,
До мене сонечком прибула.

8 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

ПОКИНУВ ДІВЧИНУ КОХАНУ

Пішов у світ він дуже рано
Шукати доленьки собі,
Назад ніколи не вернувся —
Найшов ту долю в чужині.

Він обіцяв, що повернеться.
На нього ждала ніч і день
Дівчина гарна, чорнобрива,
У горі, в тузі, без пісень.

Пішов у світ і одружився,
Листів додому не писав,
Собі у розкошах розжився
І все, усе позабував.

23 березня 1963,
Едмонтон.

ВІЙНА РОЗЛУЧАЄ ДВОЄ

Вірш написаний на мотив народної пісні
„Дивлюсь я на небо та й думку гадаю“

Дивлюсь я на море та й думку гадаю:
До тебе, як сокіл, думками літаю,
Чому для нас, Боже, ти щастя не мав?
Чому в ріднім краю нам жити не дав?

Далеко за морем, від рідного світу,
Не маю від тебе з коханням привіту,
Коли б я крилечка орлині дістав
До неба злетів би й тебе привітав.

І ласки у Бога я став би просити,
Щоб горенько люте у морі втопити,
У Бога для себе я б щастя просив,
Щоб наші серденька докупи злучив.

Дивлюсь я на море та й думку гадаю:
До тебе, як сокіл, думками літаю,
Чому ж тее море нас хвилями б'є?
Тебе я кохаю, серденько моє!

1 березня 1963,
Едмонтон.

ПАМ'ЯТНИКИ

Є в нас люди, що для себе
Розкошують, бавлять;
Самі собі пам'ятники
На цвинтарі ставлять.

Вже на гріб собі і поле
Прекрасне купили,
І написи на мармурі
Прегарно вложили.

Не чекають, щоби спершу
Богу дух віддали,
Щоб їх діти їм на гробі
Пам'ятник поклали.

Самі собі пам'ятники
На гробі вкладають,
І за життя пам'ятникам
Візиту складають.

Любуються, як то буде
Їм гарно лежати
Під мармуром, що там буде
Століття стояти.

Вони книжок не писали,
Пісень не співали,
Але собі пам'ятники
Прекрасні поклали.

10 вересня 1962,
Едмонтон.

НАРОДНА КОЛИСАНКА

(яку співала мама мені і внукам)

Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!
Через гори, долиноньки,
До моєї родиноньки —
Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!

Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!
Неси мене та раненько,
Через море та швиденько —
Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!

Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!
До родини я злітаю,
Занеси мене до Краю —
Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!

В ріднім краю родиноньку,
До якої я злітаю,
Усю її привітаю
В щасливу годиноньку.
Гоп, гоп, гоп, конику, гальоп!

Пісню записано
26 травня 1963,
в Едмонтоні.

РОЗДІЛ III

ПРИРОДА ОЖИВЛЯЄ

Дім авторки, на фото наймолодший син,
Володимир

ПЕРШИЙ ВЕСНЯНИЙ ДОЩИК

Сніг зже зникає і дощик дрібоче,
Сонце промінням вітає весну,
Вітер весняний тихенько шепоче,
В гіллі злегенька колише пташню.

Зелень травиці сніг легко скидає,
Зводять фіялки свої голівки,
Стелиться красний барвінок без краю,
Пишні тюльпани стають у рядки.

Квіти на вишні віночки звивають,
Сонце промінням дає їм тепло,
Сливи цвітуть і сади прикрашають,
Всюди ми бачимо Боже добро.

31 березня 1963.
Едмонтон.

ВЕСНА У САДКУ

Золотим промінням сяє
Ясне сонечко для нас,
Весна красна наступає —
Будем мати гарний час.

Вже із ґрунту виглядають
І тюльпани й фіялки
Та до сонця простягають
Свої круглі голівки.

Вже і бджоли прилітають
Та сідають по квітках.
Там зелені шати мають
Всі дерева по садках.

І метелики літають
Різнобарвні, як квітки,
А в садочку вже співають
Голосні, як дзвін, пташки.

21 травня 1963,
Едмонтон.

ВЕСНЯНЕ СОНЕЧКО

(Для Оксани, Катрусі й Карени)

Вийшло сонечко раненько,
Засіяло нам любенько,
Усміхається до нас
У весняний, гарний час.

Веселіться, милі діти,
Зацвіли вже для вас квіти,
Все пишається, як рай,
На прогулянку йдіть в гай!

У гайочку гарні квіти;
Назбирайте собі, діти!
У ліску пливе струмок —
В нім багато є рибок.

Ви зайчика привітайте
І з пташками заспівайте,
А для мами ягідок
Назбирайте в банячок.

28 травня 1963,
Едмонтон.

ВЕСЕЛИЙ І ЩАСЛИВИЙ ВІК

Рано-раненько рососою, лугами
Бігло дівчатко босими ногами,
Через долину, понад ставочок,
Сонцю назустріч, через місточок,

З леготом бігло на перелоги,
Мило рососою танцюючі ноги,
Понад цвіт гречки, як птах, підлітало
Пісню веселу із серця співало.

Довге волосся з вітрами гонило,
Сонце яскраве його золотило,
Квіти в садочку її цілували,
Пташки в діброві раденько співали.

Сонце дівчатку лице золотило,
Запахом вишень серденько пестило,
В той час і ранок для неї був ясний.
Всесвіт вітав її, вічний, прекрасний.

20 травня 1963,
Едмонтон.

Я МУШУ ЙТИ В ГОРИ

Я мушу знову йти далеко в гори,
Де на вершках сніги ясні біліють,
Де дерева, високі та суворі,
Собі спокійно у тумані мріють.

Щоб груди там повітрям наповнити,
Забути все своє прелюте горе,
Щоб серце там своє заспокоїти,
Щоб не лилися сльози, наче море.

Я мушу знову йти далеко в гори,
Де думи роєм вільно пролітають,
Де свіжі ріки, наче буйне море,
Із гір униз поривчасто спадають.

Щоб мрії знову із жалю зродити:
Про те, що здавна в грудях накупіло,
Щоб мріями ще твори наповнити,
Чим ніжне серце у житті боліло!

29 квітня 1963,
Дженерал Шпиталь,
Едмонтон.

ЛИСТОПАД

Листопад сіренький,
Вітрець повіває,
Жовтим листям землю
Звільна покриває,

Листопад сіренький,
Переходить степом,
І сіренькі хмари
Пропливають небом.

Листопад сльотою
Купає рослини,
А вітрець осінній
З далечини лине.

Листопад у горах
Все вкриває снігом,
Вся Божа природа
Задрімала з лугом,

З урожаєм люди —
Подяку складають,
Від тяжкої праці
Раді спочивають.

10 листопада 1963,
В потязі до
Ванкуверу.

У ТИХЕСЕНЬКИЙ ВЕЧІР ГУЧНІ ВЕЧОРНИЦІ

Тихесенький вечір уже наступає
І сонце за гори сховалось давно,
Червоне проміння хмарки заливає
І все в гайочку вже спати лягло.

Лише у садочку ще милий чекає,
Щоб мила до нього скоренько прийшла,
І ще соловейко на вишні співає
І в пісні жаліє, що стелиться мла.

Та вже у садочку пташки засипляють,
А хлопці співають веселі пісні,
Дівчат у садочок вони викликають —
І в коло всдуть вечорниці гучні.

1 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

СОНЦЕ, БОГ ТЕПЛА

Зійшло сонце червоненько,
Запалало на весь світ,
Сяє довго так, любенько,
Бог лиш знає, скільки літ.

Вийшло сонечко на небо,
Усмінулося до нас,
В його сяйві жити любо —
Гріє всіх воно весь час.

Величають його люди
І подяку віддають,
І пташки співають всюди,
Вниз дуби поклони б'ють.

Його в небі величають
Зорі творять йому рай,
У проміннях звуки грають
І росте в пошані гай.

А у лісі красні квіти
Ясні барви розвели,
На леваді красні діти
Пишний танок завели.

І співають жайворонки,
І великий ліс шумить,
Сонце світить так гарненько,
Маса рік йому дзюрчить.

1 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

ЛЮБУЙМОСЬ БОЖОЮ ПРИРОДОЮ

Ніколи не соромся любитись
Прекрасною природою весни,
Ні заходом, ні сходом чаруватись,
Тоді як сонце красить небо восени.

Ніколи не страхайся признаватись,
Що та краса чарує навесні,
Що можемо з весною закохатись,
Пташок пісні вітати чарівні.

Ніколи не вагайся веселитись
Великою природою краси,
До вечорниць у пісню перелитись,
Коли прекрасно зацвітуть сади.

Ніколи упиватись не лякайся
Солодким медом, що несуть бджілки,
Кохання молодого не цурайся,
Щоб розпізнати чари всі весни.

Бо молодість веселкою осяє;
Як захід сонця, іскрою майне;
Як старість із зимою завітає,
Тоді і щастя швидко промине.

22 листопада 1963,
Едмонтон.

СПОКІЙ У ПРИРОДІ

Ходила улітку в садку,
В природі шукала спокою,
Ловила я думу швидку,
Та думи котились до бою.

Пташки там співали навкруг
І бджоли бриніли горою,
Я серцем летіла на луг
Поміж золотою красою.

Троянди красили садок,
Бросквині і яблука зріли,
З барвінку сплітався вінок
І маки червоно горіли.

Я ввечері вийшла в садок,
У небі побачила спокій,
Жбурнула журбу у струмок,
Що вивсь по леваді широкій.

Дивилась, як хмари пливуть,
Як зорі спокійно сіяють,
Як вогники в небі живуть
І жодного журу не мають.

Я спокій відчула в душі
І любо так стало на серці,
Пташки всі співали мені,
Мов чар виливали в озерце.

Я спокій знайшла у садку
Я Бога відчула в природі,
Люблю мандрувати в гайку,
Люблю я співати в городі.

6 липня 1963,
Ревелсток, Б.К.

ПРИРОДА ВСЕ ЛАГІДНИТЬ

Коли душа моя болить,
На серці камінь важить,
То до природи я іду —
Вона мене розважить.

Буланий коник на горбку
Мене чекає радо,
І там з природою навкруг
Мене вітає свято.

Із хутора через ріку
Промінням грає сонце,
Простори очі там манять,
Весна глядить в віконце.

Там панорама вздовж ріки,
Трава, як шовк, зелена,
Там пестить сонечко пташню,
Що сіла в гілля клена.

Мені там муза у гаю
Приносить любі мрії,
Вона у серденько моє
Кладе нові надії.

24 травня 1963,
Великий острів
над Саскачеваном.

РОЗДІЛ IV

МРІЇ

Фото з родинної яблунки

ПІСНЯ УКРАЇНСЬКА

Пісне українська,
Ти така прекрасна,
Як Божая ласка,
Як зіронька ясна.

Як дівчина красна
Під вінок вступає,
Отак наша пісня
Життя охоплює.

Ти, мов рідна мати,
Учиш нас, як жити,
Як свою Країну
Віддано любити.

Ти минуле наше
Здавна прославляєш,
І про нашу славу
Світ повідомляєш.

8 червня 1963,
Едмонтон.

Я Б ХОТІЛА ПІСНЮ ВЕСЕЛО СПІВАТИ

Я б хотіла пісню
Весело співати,
Високо під небо,
Пташкою літати.

Нащо мене мамця
На світ породила?
Чи на те, щоб тяжко
Я в біді ходила?

Було б мені краще
На світ не родитись,
Як тепер без цілі
У світі губитись.

Доленька химерна
Злочин учинила,
До тяжкої праці
Мене ув'язнила.

Так сильно у коло
Тяжке закрутила,
Виходу для мене
Зовсім не лишила!

Я б хотіла пісню
Весело співати,
Доля заставляє
Тяжко працювати.

13 січня 1963,
Едмонтон.

ПИСАТИ ВІРШІ ДОЛЯ НЕ СПРИЯЄ

О милий мій Боже!
Ти світ сотворив,
Чому ж мене, Боже,
На світ породив?

Чому Ти для мене
Талант дарував,
А доброї долі
Мені не післав?

Що з того, що в серці
Піснями співа,
Коли між своїми
Пошани нема.

Що з того, що серце
Пісні вилива,
Зібрать їх в відерце
Нагоди нема.

13 січня 1963,
Едмонтон.

ЦІЛЬ ЖИТТЯ

Я живу для того, щоб добро творити,
І для тих, що поміч є для них потрібна,
Щоби добрим ділом лихо побідити,
Для усіх тих бідних я в душі лагідна.

Це життя для мене — переважливе діло.
Для свого народу хочу я служити,
Все йому віддати, чим життя горіло,
Чим буяло серце — всім йому служити!

Це життя для мене — щедрий дар від Бога,
Щоб добро творити рідному народу.
Дати йому сили, коли йде тривога,
Для народу жити — вічна нагорода!

10 квітня 1963,
Едмонтон.

ДІВОЧІ НОЧІ

Я любила зимовії ночі,
Коли сани минали наш дім
І хитались, як човен у Сочі,
Хмари зводились в небі, як дим.

Я любила, як хлопці сміялись
І дівчатам несли пісеньки,
Наші сани в снігу все гойдались,
О веселі, дзвінкі прогульки.

То були чарівні, ясні ночі,
З неба місяць прекрасно сявав,
Ми співали про чари дівочі,
Як дівчину козак покохав.

Я любила ті роки веселі!
Коли місто вже спало у сні,
Ми верталися в рідні оселі
І співали кохані пісні.

16 квітня 1963,
Едмонтон.

ДЛЯ СПОКОЮ ДУШІ

Я люблю у парку
Під дубом сидіти,
І в блакитне небо
На зорі глядіти.

Я люблю дивитись,
Як ті зорі сяють,
Як своїм промінням
Місяцю моргають.

На піску люблю я
Край моря лежати,
По блакитнім небі
Думкою літати.

Я люблю дивитись,
Як хмарки кружляють,
У блакитнім морі
Хвилями гуляють.

Як чудесно в ночі
Зірочки ті сяють,
Так прекрасно хмари,
Краями кружляють.

Та краса серденько
Чаром наповняє,
Люба, люба радість
Із душі лунає.

16 червня 1963,
Едмонтон.

УЛЮБЛЕНА ЯБЛУНЬКА

(написано при переїзді)

Ой, яблунько, моя кохана,
Тебе зірвати мають,
І похорон на смітнику
Тобі приготівляють.

Ой, яблунько, моя кохана,
Ти все цвіла прекрасно,
Любов до Божої краси
Влила ти в серце ясно.

Ой, яблунько, моя кохана,
Тебе я доглядала,
Нераз весною в холодку
Там пісеньки складала.

Ой, яблунько, моя кохана,
Думки ти навівала,
І пісеньки під твоїм цвітом
Я часто римувала.

Тепер, о доленько моя!
Тобі життя кінчати,
Хотять на коренях твоїх
Великий мур вкладати.

Ой, яблунько, моя кохана,
Не дам тобі пропасти,
Хоч мала б я під тягарем
Твоїм сама упасти.

Твоє коріння збережу,
Розкопами добуду,
І посаджу тебе в саду,
Щоб ти цвіла для люду.

Щоб даліше ти всіх веселила
І овоч нам давала,
Щоб ти садочок прикрасила
І всіх в садку вітала.

14 жовтня 1963,
11142 - 85 Евню,
Едмонтон.

І СОНЦЕ МЕНІ УСМІХНУЛОСЬ

На мої вродини — сніги, вітри, курява;
І білий сніг, як птах в повітрі все летить,
Це березнева довголітня слава,
Бо від морозу кожне гілля аж бринить!

Мій день уродин я сердечно привітала,
Та ввесь той день борвій, як лев, ревів,
Чомусь я щастя зрання не зазнала:
Великий жаль у серці, як вулкан, горів.

Надвечір сонце усміхнулось, засвітило,
І буря заспокоїлась в природі і в душі,
Мені зробилось весело, на серці мило,
Бо братова* прислала гвоздики мені.

Відтак і рідні діти матір не забули,
Мені прислали квіти, дарунки і привіт,
То буйні мої сльози кригу розтопили —
І усміхнувсь до мене мило увесь світ.

16 березня 1964,
Едмонтон.

* (Ольга Янда)

РОЗДІЛ V

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

У вінок Кобзареві

З нагоди 150-річчя його народження

НАШІ ПАТРІОТИ

Дарма, що в промовах визволяєм край,
Коли треба жертви, мене не чіпай,
Бо ми лиш при пляшці розумом буяєм,
Свій патріотизм завжди величаєм.

У своїх промовах любим рідний край,
Для гостей далеких несем коровай,
Ми і літератам обіди справляєм,
А купівлю їх книжок для інших лишаєм.

Нас навіть до управи усіх вибирай,
Та робити працю за гроші наймай,
Ми любимо участь лиш у зборах брати,
Політику свою все дискутувати.

Все, що піонери залишили нам,
Ми всю їхню працю за свою берем,
Себе ми формально за столом вітаєм,
Собі лиш похвали великі складаєм.

А тим, що Союзам дали весь уклад,
Що перші вкладали цеголки в уряд,
Великі труди їх в забуття поклали —
І працю їх навіть словом не згадали.

19 травня 1963,
Едмонтон.

ХАРАКТЕРНА ЛЮДИНА

Я не питаю, хто він є?
Лиш те важне для мене є,
Коли діла його святі —
Є доброта в душі, в житті.

Коли характер в нього є,
І щире серце в грудях б'є,
Він людям лиш добро дає,
Ім серце жертвує своє.

В його родині доброта —
Він завжди робить для добра,
Любов для нього є важна,
Бо ціль у нього є ясна.

Є всякі люди на землі —
Дурні, розумні, добрі, злі,
Такі, що й жити їм не варт —
Іх можна брати лиш на жарт.

Такі, що в них є лиш майно,
Усюди засівають зло,
У них душа — сама пільма,
Бо в них і серця вже нема.

Це тим, що проші у них є,
Ввесь люд пошану віддає;
Самі попереду стають
І в руки провід ввесь беруть.

О, хто не знає тих людей!
Їх проклинає світ усей.
Хоча вони в добрі живуть —
Нічого ж світу не дають.

11 грудня 1963,
Едмонтон

ДАЙ НАМ, БОЖЕ ХЛІБ НАСУЩНИЙ

Тепла весна, голубі небеса,
З Божої ласки кропить роса,
Красна пшеничка росте золота,
І дозріває, як мана свята.

Хліб наш насущний, Тебе ми благаєм,
Дай нам сьогодні, Тебе ми прохаєм!

Бог дає дощик, щоб нива росла,
Промені сонця несе для тепла,
Щоби для людства щедротна була
Хліба доволі усім принесла.

Хліб наш насущний, Тебе ми благаєм,
Дай нам сьогодні, Тебе ми прохаєм!

Людська рука, роботяща, жива,
Силу свою віддає на жнива,
Мельник пшеницю несе до млина,
Щоби була паляниця смачна.

Хліб наш насущний, Тебе ми благаєм,
Дай нам сьогодні, Тебе ми прохаєм!

Людство завжди непокоїть журба,
Зерно уродить чи всохнуть хліба;

Людська праця приносить так хліб,
Аж поки стріне людина свій гріб.

Хліб наш насущний, Тебе ми благасм,
Дай нам сьогодні, Тебе ми прохаєм!

31 серпня 1963,
Едмонтон.

ВІРА, НАДІЯ Й ЛЮБОВ

Витривалість проходить постійно вперед
І надія угору очиці підводить,
Але віра — та перша провадить вперед,
Зате розум раненько, як сонечко, сходить.

Це та віра — природне, ясне джерело,
Що пливе із природи свobodно,
Що його не чіпає ніяке майно,
Бо пливе собі лісом привітно.

Але вірі любов подає початок,
І довір'я до віри серця вдоволяє,
Та любов завітчає надхнення вершок,
І надія, мов квітка, в душі розцвітає.

8 січня 1964,
Лос Анджелес,
Каліфорнія.

ТАМ У ГОРАХ ХАТА БІЛА

Там у горах хата біла,
Коло неї дівка мила,
Що на гори поглядає,
Бо милого виглядає.

Пішов милий ліс рубати,
З кедрів хату будувати,
Обіцяв в свою хатину
Її взяти за дружину.

Милий хату вже кінчає
І до милої вертає,
Хоч та хата не палата,
Та любовію багата.

10 листопада 1963,
В Скалистих Горах.

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

Бажаю вам і всій родині,
Щоб щастя сяяло в хатині,
Щоб хліб насущний завжди був
І Божий дух з Різдом прибув.

Щоб Божа ласка вас сягала,
Добра родина вся зазнала,
Щоб Бог ввесь рід благословив,
Добром і щастям обдарив.

Щоб ви про бідних не забули,
Для них любов в серцях відчули,
Бо Бог також життя їм дав
І для добра сюди прислав.

Щоб ви народ свій пам'ятали,
Для нього завжди працювали,
Хай Бог вас всіх благословить
І всіх вас щастям обдарить.

Святий Вечір,
6 січня 1964,
Лос Анжелес.
Каліфорнія.

НОВОРІЧНІ БАЖАННЯ

О, Боже мій, дозволь мені
У згоді, в мирі жити,
Народові мої пісні
І діло присвятити.

О, Боже мій, даруй мені
Щось мудреє вчинити,
Налити радості в пісні,
Щоб доброту творити.

О, Боже мій, дозволь мені
Для світу заспівати,
Щоб всі шкідливі і сумні
Події розігнати.

О, Боже мій, ще дай мені
Більш сили і посвяти,
Щоб я могла своїй рідні,
Україні помагати.

О, Боже мій, дозволь мені
Ввесь світ отверезити,
Щоб нації пригноблених
Дозволив вільно жити.

Новий Рік,
1 січня 1964,
Лос Анжелес,
Каліфорнія.

ЛЮБОВ МОЖЕ КАМІНЬ ЗРУШИТИ

Приходить уночі дівча над море,
Бо в серці носить тяжке своє горе,
Її журби той камінь не пізнав,
Тому нерадо те дівча приймав.

— Чому, серденько, ти завжди ридасш?
Мене слізьми щодня ти обливаєш,
Ти красно процвітаєш, наче мак,
Чому ж убрана бідно, як жебрак?

— Тебе ніжненько море тут голубить,
На пляжі молодь тебе дуже любить,
Мене один юнак лише кохав
І той на морі десь давно пропав.

— Щодня я прагну птицею літати;
Немає сили, щоб мене підняти,
Лиш раз у день мене торкнуться хвилі
І знов у море відпливуть на милі.

— Тобі, мій каменю, вінок сплету
Пущу його на хвилю золоту,
І може милого знайде віночок,
Мій любий вернеться бодай за рочок.

Та хвиля милого знайшла скоріше
І камінь обняла вона ніжніше,
Той камінь на собі їх двох приняв,
В обіймах хвилі щастя їм бажав.

2 листопада 1963,
Едмонтон.

ДАРУЙ КОХАННЯ ЩЕ ОДНИМ

Світив там місяць в темну нічку,
Котився колом по землі,
Стеливши сяйво понад річку;
Лиш'я губивсь в вечірній млі.

У небі зорі там сіяли
Тремтіли подивом чудним;
До місяця вони моргали:
Даруй кохання ще одним.

Світи мені, мій царю неба,
Бо я до дівчини іду,
Мені її любови треба,
Я кращу в світі не знайду.

Її так сильно я кохаю,
Любов так в серці розпалив,
Без неї жити не бажаю —
Її як сонце полюбив.

О, місяцю, з-за хмари вийди
Скажи миленькій, що я жду,
Коли у сад вона не вийде,
То я в світ заочі піду.

Заглянув місяць у віконце
І дівчину з-за дум збудив,
Відчула: мусить вийти, конче,
Бо в серці він любов зродив.

28 лютого 1964,
Едмонтон.

МОЛОДЬ НЕ ЛЮБИТЬ ТРИВОЖНУ БУДУЧНІСТЬ

Ось хтось питається мене,
Чом серце в молоді буйне,
Чом грається попід хатні,
Сама не знає, де піти.

Життя серйозно не бере,
Бо може у війні помре,
Нащо нам мучитись в книжках,
Вмирати марно в літаках.

Життя й так може відійти!
В розкошах радощі знайти,
Зазнати хвилю чарівну
І так летіти в даліну.

Тому ці хлопці, моряки,
Ідуть у клуби для ігри,
Покурюють і каву п'ють —
Життя непевне! Може вб'ють.

Таке питання їм страшне:
Чи їх життя лиш промайне?
У світі, що сьогодні є,
Однаково нас доля б'є!

6 березня 1964,
Едмонтон.

ІНШИЙ СВІТ

Тепер світ змінився,
Модерно скрювився,
Кожний член родини
Робить до години.

Колись, за літами,
Ще десь коло мамі
Любили купатись,
Чистенько вбиратись.

І кожна дитина,
Як добра людина,
Обов'язки знала,
Їх добре сповняла.

Для батька і неньки,
Для рідного брата,
Давала посвяту
Й не брала заплати.

Тепер без заплати
Не вийде із хати,
І все коло хати
Нехай робить мати.

15 липня 1963.
Едмонтон.

ДОЛЕ МОЯ ЛУКАВАЯ

Доле моя лукавая,
Чом ти не правдліва?
Чом до іншых дужэ гречна,
До мене зрадлива?

Доле моя лукавая,
Чом така щербата,
Часто служыш злым, несчёмным, —
Невірна заплата!

Доле моя лукавая,
Чом ты сороката,
Чом така скупа до мене,
Іншым пребагата.

Ой, змилуйся мая доле,
Прыйди на хвілінку,
Забери від мене горе,
І шасты дай частінку.

6 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

„ЗА СИБІРОМ СОНЦЕ СХОДИТЬ“

(За піснею про Кармелюка)

За Сибіром сонце сходить,
Та Сибір не гріє,
Там невільник снігом бродить,
З холоду аж мліє,

Там народ наш пропадає,
Сонця він не бачить,
З голоду він загигає —
І ніхто не плаче.

У кайданах вже віками
Днюють і ночують,
Комісари вже роками
Над ними панують.

За що їх так покарали,
Що вони зробили?
За те, що Край свій кохали
І народ любили?

У Сибіру за царату
Люди замерзали,
Рідко коли в рідну хату
Живі повертали.

6 квітня 1964,
Університетський
Шпиталь, Едмонтон.

З М І С Т

	ст.
УКРАЇНА	11
Любов до України	12
До тебе, Україно!	13
Молитва за Рідний Край.....	14
О, Краю мій!.....	14
Дух народу живе!	16
Прохання	17
Києве, не здавайся!	18
Люблю тебе, Києве!	19
Краса України	20
Козачий дуб	21-22
Іван Сірко	23
Спів жайворонка	24
Славні степи українські	25
Троянди	26-27
Заходить сонце, місяць сходить	28
Сон — нічка чарівна	29
Думка	30-31
Літай, моє пісне	32
Тужу за Чорним морем	33
Весна йде і радість несе.....	34
Весна прийшла блискавкою.....	35
Над Дніпром могила з вітром говорила.....	36
Передо мною дві дороги стало	37
Пісне, моя пісне!	38
Українські писанки	39
Українська жінка	40-41
Присяга на могилі матері.....	42-43
Український вінок у 150-річчя	
Великому Кобзареві	44
У вінок Кобзареві в 150-річчя.....	45
У 150-річчя Кобзаря	46
Поклін Шевченкові	47-48

	ст.
Тарасів дух у небесах	49
Рідна країна найкраща	50
Листочок до Максима Рильського.....	51
Признання дроюрідному братові, народному артистові Іванові Козловському.....	52
Хочу, брате, тебе пізнати.....	53
Поети мусять правду співати.....	54
Україна мене кличе	55
Привіт Україні	56
ПЕРЕМОЖЦІ	57
Галицький селянин прощається з родиною в 1892 р.	59
Перші ковалі в Канаді.....	60
Піонерське шатро в степу.....	61-62-63
Лебедіння іммігранта	64
Мрії іммігранта	65
Перші роки в Канаді	66
Сватання на від'їзді до Канади	67
Підчас бурі світло у віконці.....	68-69
Прощай, моя Україно (Думка піонера).....	70
Любов матусі (Пам'яті моєї мами).....	71
Згорів наш дім рідненький	72
Весна для матерів	73
Присвячую Піонерам	74
Я б забув, що я в чужині.....	75
Покинув дівчину кохану	76
Війна розлучує двоє	77
Пам'ятники	78
Народна колисанка	79
ПРИРОДА ОЖИВЛЯЄ — дім авторки.....	81
Перший весняний дощик	83
Весна в садку	84
Весняне соєнчко	85

	ст.
Веселий і щасливий вік.....	86
Я мушу йти в гори.....	87
Листопад	88
У тихесенький вечір гучні вечорниці.....	79
Сонце, Бог тепла	90
Любуймось Божою природою.....	91
Спокій у природі.....	92-93
Природа все лагіднить	94
 МРІЇ	 95
Фото з родинної яблунки.....	95
Пісня українська	96
Я б хотіла піснею весело співати.....	97
Писати вірші доля не сприяє.....	98
Ціль життя	99
Дівочі ночі	100
Для спокою душі.....	101
Улюблена яблунька	102-103
І сонце мені усміхнулось.....	104
 СПОСТЕРЕЖЕННЯ — у вінок Кобзареві	 105
Наші патріоти	107
Характерна людина	108-109
Дай нам, Боже, хліб насущний.....	110-111
Віра, надія й любов	112
Там у горах хата біла.....	113
Святочні побажання	114
Новорічні бажання	115
Любов може камінь зрушити.....	116
Даруй кохання ще одним.....	117
Молодь не любить тривожну будучність.....	118
Інший світ	119
Доле моя лукавая ..	120
За Сибіром сонце сходить	121

Попередні видання авторки

„Думки летять на Україну“ — збірка поезій на 123 сторін, „Українська жінка на услугах свого народу“ — збірка редакційних статей на різні теми, які були друковані у двох українських часописах на жіночих сторінках та різних жіночих журналах протягом минулих 25 - 36 років. Ця книжка — перший том, що має 274 сторінок, другий том був зібраний, але ще не виданий. Поза тим має видано ще багато більше українських книжок та друкованих маса англійських різних праць. Наприклад, “Alberta Golden Jubilee Anthology.”

